

РЕШЕНИЕ

№ 5071

гр. София, 05.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Б СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Станимира И.

Членове: Райна Мартинова
Петър Милев

при участието на секретаря Йорданка В. Петрова
като разгледа докладваното от Петър Милев Въззивно гражданско дело № 20231100505660 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.

С решение № 3498 от 16.04.2022 г., постановено по гр. д. № 62776/2021 г. по описа на СРС, 59 състав, е уважен предявеният от Е. И. П. срещу ответника „Б.“ АД конститутивен иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ, като е признато за незаконно уволнението на ищцата и е отменена заповед № Б-06 от 01.09.2021 г. на изпълнителния директор на „Б.“ АД К.Г., с която на основание чл. 326, ал. 1 от КТ е прекратено трудовото й правоотношение. Искът с правна квалификация по чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ, предявен от Е. И. П. за възстановяване на заеманата преди незаконното уволнение длъжност „специалист логистика, авточасти“ в ответното дружество, е отхвърлен.

Срещу решението в частта, с която е отхвърлен искът по чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ за възстановяване на заеманата преди незаконното уволнение длъжност „специалист логистика, авточасти“ в „Б.“ АД, е подадена въззивна жалба от ищцата Е. И. П.. В жалбата се излагат доводи за неправилност на обжалваното решение, като в тази насока се поддържа, че районният съд неправилно се е позовал на постановките, намерили място в ТР № 2/23.10.2023 г. по т.д. №2/2012 г. на ОСГК на ВКС, тъй като не е било отправяно предизвестие по чл. 326 от КТ за прекратяване на трудовото правоотношение от страна на Е. И. П. и договорът не е бил прекратен поради дисциплинарно уволнение. Намира, че щом искът по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ е уважен, то и искът й за възстановяване на предишната работа не е следвало да бъде отхвърлян поради неговия акцесорен характер. Въз основа на изложеното, въззивникът моли първоинстанционното решение в неговата обжалвана част да бъде отменено и да бъде постановено решение, с което искът по чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ да бъде уважен. Страната претендира

разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемата страна „Б.“ АД е подала отговор на въззивната жалба, с който я оспорва като неоснователна. Намира, че искът за възстановяване на предишната работа не може да бъде уважен, доколкото ищцата сама е прекратила на 01.09.2021 г. трудовото правоотношение с работодателя без предизвестие. Изтъква още, че уважаването на иска по чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ предполага наличието на материално субективно преобразуващо право на възстановяване, което в случая е погасено от служителя с прекратяването на трудовото правоотношение от негова страна, като това е било сторено преди работодателят да издаде заповедта за уволнение, призната впоследствие за незаконна. Така мотивиран, въззиваемият моли първоинстанционното решение да бъде потвърдено. Претендират се разноски.

Първоинстанционното решение в частта, с която е уважен предявеният от Е. И. П. срещу ответника „Б.“ АД конститутивен иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ, като е признато за незаконно уволнението на ищцата и е отменена заповед № Б-06 от 01.09.2021 г. на изпълнителния директор на „Б.“ АД К.Г., с която на основание чл. 326, ал. 1 от КТ е прекратено трудовото ѝ правоотношение, не е обжалвано и е влязло в законна сила.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените доводи на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с искова молба с вх. № 81362/03.11.2021 г. на Е. И. П., с която е предявила срещу ответника „Б.“ АД обективно съединени конститутивни искове по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ за признаване незаконността на уволнението ѝ, извършено със заповед № Б-06/01.09.2021 г. на изпълнителния директор на „Б.“ АД и неговата отмяна, както и по чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност „специалист логистика, авточасти“. Навела е твърдения, че на 27.06.2018 г. е сключила трудов договор с ответника, по силата на който била назначена на длъжността "специалист логистика, авточасти", с място на работа гр. София, бул. ****, сграда „А“. След като работодателят променил мястото на работа и преместил ищцата в друг офис на фирмата, находящ се в гр. София, ул. ****, ищцата със заявление уведомила ответното дружество, че прекратява едностранно трудовото правоотношение, считано от 01.09.2021 г., поради промяна на мястото ѝ на работа. На 02.09.2021 г. ѝ била връчена Заповед № Б-06 от 01.09.2021 г., издадена от изпълнителния директор на „Б.“ АД, с която трудовото правоотношение било прекратено на основание чл. 326, ал. 1 от КТ. Считайки, че уволнението ѝ следвало да бъде прекратено на основание чл. 327, ал. 1, т.3 от КТ, а не на основание чл. 326, ал. 1 от КТ, моли да бъде постановено решение, с което да бъде признато уволнението за незаконно и да бъде отменена процесната заповед, както и да бъде възстановена на заеманата преди уволнението длъжност "специалист логистика, авточасти" в ответното дружество.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор от ответника „Б.“ АД, с който е заявил, че предявеният иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ е основателен, тъй като в действителност в заповедта за уволнение била допусната техническа грешка при посочването на основанията за прекратяване на трудовото правоотношение между страните-вместо прекратяване на

основание чл. 327, ал. 1 от КТ е бил посочен чл. 326, ал. 1 от КТ. Намира искът по чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ за неоснователен и моли да бъде отхвърлен, тъй като след признаването на уволнението, извършено от него, за незаконно и неговата отмяна по съдебен ред трудовото правоотношение не би могло да бъде възстановено поради неговото предшестващо прекратяване от страна на служителката Е. П. с едностранно писмено изявление, получено от работодателя на 01.09.2021 г., т.е. преди да бъде издадена и получена заповедта за уволнение на работодателя.

По делото е представен и приет препис от трудов договор № 74/27.06.2018 г., сключен между ищцата Е. И. П. и ответникът-работодател „Б.“ АД, от който са видни мястото на работа на служителя и неговата длъжност към момента на неговото сключване, а именно: „ стажант – сътрудник, резервни части“.

От заповед № Б-06/01.09.2021 г. за прекратяване на трудово правоотношение, издадена от работодателя „Б.“ АД и връчена на Е. П. на 02.09.2021 г., се установява както посоченото от работодателя основание за прекратяване на договора – чл. 326, ал. 1 от КТ, така и фактът, че към тази дата ищцата вече е замела длъжността „специалист логистика, авточасти“. От копие на трудовата книжка на ищцата е видно, че в нея е отбелязано, че правоотношението между страните е прекратено на основание чл. 326, ал. 1 от КТ на 01.09.2021 г.

Към доказателствената съвкупност е приобщено и заявление с вх. № Б-05/01.09.2021 г. от Е. И. П., получено от работодателя на 01.09.2021 г., с което е отправила едностранно изявление до „Б.“ АД за прекратяване на трудовия договор на основание чл. 327, ал. 1, т. 2, пр. 1 от КТ, като е посочила, че причината за това е промяната на мястото ѝ на работа от гр. София, бул. ****, сграда „А“ на ново такова, а именно: гр. София, ул. ****. Със заявление вх. № Б-06/03.09.2021 г., поради допуснатата грешка, ищцата е посочила, че основанието за прекратяване на трудовия договор е чл. 327, ал. 1, т. 3 от КТ, а не посоченото от нея в първото заявление чл. 327, ал. 1, т. 2, пр. 1 от КТ.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Постановеното от районния съд решение е валидно, а в неговата обжалвана част и допустимо.

По същество на спора и с оглед наведените доводи от въззивника за неправилност на решението, съдът намира подадената въззивна жалба за НЕОСНОВАТЕЛНА, а решението в обжалваната част за правилно поради следните съображения:

На първо място, основателността на конститутивния иск по чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ предполага предходно признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна. В случая посочената предпоставка е налице, доколкото решението на първоинстанционния съд в частта, с която е уважен предявеният от Е. И. П. срещу ответника „Б.“ АД конститутивен иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ, като е признато за незаконно уволнението на ищцата и е отменена заповед № Б-06 от 01.09.2021 г. на изпълнителния директор на „Б.“ АД К.Г., с която на основание чл. 326, ал. 1 от КТ е прекратено трудовото ѝ правоотношение, не е обжалвано и е влязло в законна сила.

Не могат да бъдат споделени обаче съображенията на жалбоподателката, че работникът следва да бъде възстановен на предходната

работа във всички случаи на незаконно уволнение и неговата отмяна. Правилно районният съд се е позовал на разрешенията в Тълкувателно решение № 2 от 23.10.2012 г. по т.д. № 2/2012 г. ОСГК на ВКС. Макар и да е разгледана различна хипотеза, решението съдържа принципни положения относно същността и последиците на иска по чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ, които следва да намерят приложение във всички случаи. Възстановяването на предишната работа предполага наличието на трудово правоотношение, което би съществувало, ако не беше незаконното уволнение. В процесния случай самата ищца Е. П. е отправила до работодателя едностранно изявление по чл. 327, ал. 1, т. 3 от КТ за прекратяване на трудовия договор, получено от „Б.“ АД на 01.09.2021 г., като посочената дата предхожда датата 02.09.2021 г., на която ищцата е получила заповед № Б-06/01.09.2021 г., изготвена от работодателя за прекратяване на трудовия договор. Съгласно чл. 335, ал. 2, т. 3 от КТ, трудовият договор се прекратява от момента на получаване на писменото изявление за неговото прекратяване, когато това е сторено без предизвестие. Следователно, трудовото правоотношение между въззивника и въззиваемия е било прекратено на 01.09.2021 г. Към датата на постановяване на първоинстанционното решение - 16.04.2022 г., с което е признато за незаконно уволнението, извършено от работодателя „Б.“ АД и то е отменено, трудовият договор вече е бил прекратен от страна на ищцата на 01.09.2021 г. и не е съществувало правоотношение между страните, както и материално субективно преобразуващо право на възстановяване, поради което предявеният иск по чл. 344, ал. 2 от КТ е неоснователен.

С оглед изложеното, съдът намира, че решение № 3498 от 16.04.2022 г., постановено по гр.дело № 62776/2021 г. по описа на СРС, 59 с-в, следва да бъде потвърдено в обжалваната част.

По отговорността за разноски:

С оглед изхода на спора съдът приема, че разноските следва да се поставят в тежест на въззивника Е. И. П.. Виззиваемият „Б.“ АД е представил договор за правна помощ, с който е уговорено възнаграждение в полза на адв. Л. С. в размер на 780,00 лева, списък по чл. 80 от ГПК, както и платежно нареждане, от което е видно, че сумата е заплатена. С молба, вх. № 86326/27.09.2023 г., въззивницата Е. П. е направила възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК за прекомерност на уговореното възнаграждение, което следва да бъде оставено без уважение. Съгласно чл. 7, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1 от 2004 г. база за определяне размера на адвокатското възнаграждение е размерът на минималната работна заплата в страната към момента на сключване на договора, като съгласно ПМС № 497 от 29.12.2022 г. за 2023 г. нейният размер възлиза на 780 лева. Следователно уговореният между „Б.“ АД и адв. Л. С. размер на адвокатско възнаграждение от 780,00 лева е съобразен с изискванията на Наредба № 1 от 2004 г.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 3498 от 16.04.2022 г., постановено по гр.дело № 62776/2021 г. по описа на СРС, 59 с-в в частта, с която е отхвърлен предявеният от Е. И. П., ЕГН *****, против „Б.“ АД, ЕИК ****, иск с правно основание по чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ за възстановяване на заеманата

преди незаконното уволнение длъжност „специалист логистика, авточасти“ в
ответното дружество.

ОСЪЖДА Е. И. П., ЕГН ***** да заплати на „Б.“ АД, ЕИК ****,
на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК сумата от 780,00 лв. /седемстотин и
осемдесет/, представляваща направени пред въззивната инстанция разноси
за заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Върховния касационен съд в
едномесечен срок от връчването му на страните при условията на чл. 280, ал.
1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____